

Maria Vastenavond: blij dat ze zich als bijna 90-jarige nog kan nuttig maken door warme truien en mutsen te breien voor kinderen van alleenstaande, arme moeders (foto M.H.)

MARIA VASTENAVOND EN HAAR BREI-MICROBE

Op weg naar het centrum was ik al ontelbare keren langs het huis van Maria Vastenavond gereden, maar gezien had ik haar nooit. Dat veranderde vorige week. Pastoor Koen die haar de communie had gebracht, was na een achteraf-babbeltje, onder de indruk geraakt van de stapels warme kleding zoals truitjes en mutsen die Maria al ruim 30 jaar voor arme kinderen breit. En ja, ze wou daarover wel iets vertellen in het parochieblad.

Het wordt een lang gesprek over veel meer dan alleen haar breiwerk. Maria wordt in mei 90 jaar. Na een periode van operaties en andere gezondheidsproblemen, voelt ze zich nu beter. En ze trekt zich goed uit de slag. Alleen voor het zwaardere poetswerk heeft ze om de twee weken hulp en haar dochter doet de boodschappen. Maar koken, opruimen, stof afnemen... ze doet het allemaal zelf. 'Ik heb mijn hele

leven hard gewerkt. Wij woonden in Peizegem. Mijn vader was in dienst bij de gemeente. Moeder zorgde voor de koeien. Ze had ook een zwaar huishouden: mijn zus en ik, haar inwonende ouders plus nog twee oude familieleden. In de oorlogsjaren zorgde zij voor twee stadskinderen die bij ons kwamen aansterken. En dan was –er nog haar zus – mijn tante dus – die er alleen voor stond nadat haar man door de Duitsers was opgeëist voor arbeidsdienst in het arsenaal van Mechelen. Hij moest daar dag en nacht blijven. Tante kwam mijn moeder helpen en bleef dan met haar vier kinderen eten. Mijn ouders pakten ook vluchtelingen binnen die op zoek waren naar een slaapplek voor de nacht. Zo ging dat bij ons. Wie iets nodig had, werd nooit weggestuurd. Ge kunt u voorstellen dat het altijd druk was bij ons.’

Oorlogsjaren

Maria was 9 jaar toen de oorlog begon. Ze herinnert zich vooral de angst van haar moeder: ‘Zij had haar eerste kindje vroeg verloren en zag overal gevaar voor mij en mijn zus. We mochten maar twee dagen per week naar school omdat daar Duitse soldaten ondergebracht waren. Zij en wij allemaal waren ook bang voor de bommen. Mijn vader groef een ‘abri’ in de tuin. Er lag stro op de grond, er waren dekens en een kastje waarin brood en melk werd bewaard. Vooral in de tijd van de vliegende bommen gingen we daar schuilen. Op de Dries is er zo’n bom gevallen, gelukkig niet op de huizen. Er was veel schade maar niemand werd gewond.’

Lang naar school gaan, was er voor Maria niet bij. Ze ging poetsen in opeenvolgende gezinnen. In 1955 trouwde ze met Rik Vandenbosche van Merchtem. ‘We hadden elkaar leren kennen in zaal Rubens waar toen zangers zoals Bobbejaan Schoepen optraden. Ik was 18, Rik 23. We hebben 5 jaar kennis gehad. Ik werd thuis heel kort gehouden. Zo ging dat in die tijd. In 1955 zijn we getrouwd. Rik deed administratief werk bij de post. Later is hij postmeester van Merchtem geworden. In ’57 hebben we hier ons huis gebouwd. We kwamen goed overeen, kregen een dochter, Ingrid. Zodra zij haar plan kon trekken, ben ik gaan werken in een wasserij.’

Roemeense kindjes helpen

De brei-microbe deed in 1990 haar intrede in ‘huize Maria’. Vanuit Roemenië werden in die periode dringende noodkreten uitgestuurd nadat dictator Ceausescu ten val was gebracht. Zoals elders in België, gingen ook in Merchtem vrijwilligers

aan de slag om de miserabele weeshuizen en zwaar door het regime getroffen Roemeense gezinnen te helpen. Ze verzamelden kleding, voeding, medische hulpmiddelen, speelgoed en reden met volle vrachtwagens naar het geteisterde land. Het hele gezin Vandenbossche deed mee. Maria en haar vriendinnen zetten zich aan het breien voor de Roemeense kindjes. ‘We kregen veel wol-overschotten, maar moesten ook veel nieuwe wol kopen.’ Dochter Ingrid kon zelfs een verzwakt vondelingetje van 15 maanden meebrengen en adopteren. Het meisje, Aurelia, is inmiddels 31 jaar en werkt als verpleegster bij covid-patiënten in Aalst.

Moeders voor moeders

Nadat de hulp aan Roemenië minder dwingend was geworden, zocht Maria naar nieuwe ‘klanten’. Die vond ze bij ‘Moeders voor moeders’, de Antwerpse vereniging die kleding voor kinderen van alleenstaande, arme moeders altijd goed kan gebruiken. Na alweer veel jaren, kunnen ze daar nog altijd rekenen op Maria en haar vriendinnen. ‘Ik zal blijven breien tot mijn vingers te stijf zijn geworden,’ zegt Maria. ‘Een keer, toen mijn armen zoveel pijn deden dat ik niets meer kon doen, vroeg ik hulp aan Onze-Lieve-Vrouw. En ja, de volgende dag lukte het breien weer.’

Daarmee is een voor Maria levensbelangrijk onderwerp aangesneden. Ze heeft een immens vertrouwen in de Moeder Gods. Voor haar is dat niet alleen Onze-Lieve-Vrouw-ter Noodt, maar ook de Maria van Lourdes en Scherpenheuvel. Ze toont mij een klein beeld van Maria met de dode Jezus op haar schoot en een glazen stolp met daarin een mooie Lievevrouw met haar kind. Ze heeft ze allemaal nodig. Want het alleen zijn valt haar moeilijk. Ze mist haar man. En het corona-virus houdt haar beste vriendinnen weg.

We nemen afscheid. ‘Kom maar binnen als ge nog eens passeert’, zegt ze.

Dat zal ik doen, Maria.

T.S.